

Γέροντας Ιερώνυμος της Αίγινας· 50 χρόνια από τη μακαρία κοίμησή του (1966-2016) (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Όσιος Γέροντας Ιερώνυμος της Αίγινας, κατά κόσμον Βασίλειος Αποστολίδης, γεννήθηκε το 1883 στο Μικρασιατικό χωριό Γκέλβερη της Αγιοτόκου γης της Καππαδοκίας και ήταν ένας από τους αγιότερους ανθρώπους, που έζησαν τον 20^ο αιώνα. Ήταν παιδί πολύτεκνης οικογένειας. Οι γονείς του Ανέστης και Ελισάβετ απέκτησαν έξι παιδιά, τρία αγόρια και τρία κορίτσια, τα οποία ανέθρεψαν μέσα σε περιβάλλον ευσέβειας, προσευχής, ασκήσεως και αγιότητας. Την ανατροφή των παιδιών ανέλαβε η μητέρα, επειδή ο πατέρας λόγω του επαγγέλματός του απουσίαζε για μεγάλο χρονικό διάστημα από το σπίτι.

Η μητέρα του τον γαλούχησε στην μυστηριακή ζωή της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Ήταν άνθρωπος προσευχής. Το βράδυ, προσευχόταν για πολλές ώρες γονατιστή σε ένα απόμερο δωμάτιο, όταν τα παιδιά είχαν κοιμηθεί. Ο Γέροντας αγάπησε την

προσευχή εξαιτίας της μητέρας του, η οποία τον σήκωνε τα μεσάνυκτα για να προσεύχεται μαζί της. Πολύ επέδρασαν και τα παραδείγματα των ασκητών της περιοχής του που ζούσαν κρυμμένοι μέσα στους βράχους της Καππαδοκίας. Αργότερα θυμόταν την πατρίδα του και έλεγε ότι υπήρχαν πολλοί ήσυχoi τόποι για προσευχή. Σε νεαρή ηλικία με την ευχή της μητέρας του και τον ένθεο ζήλο του χειροτονήθηκε διάκονος. Δεν έμεινε όμως στην πατρίδα του, όπως επιθυμούσε, αλλά διώχθηκε από ισχυρούς συμπατριώτες του που τον εχθρεύονταν.

Πήγε στους Αγίους Τόπους και έμεινε στην Μονή του Τιμίου Προδρόμου, κοντά στον Ιορδάνη ποταμό, για εννιά μήνες. Όταν μιλούσε για τα άγια προσκυνήματα τα μάτια του γέμιζαν δάκρυα και προέτρεπε όλους να επισκεφτούν οπωσδήποτε για μια φορά τα Ιεροσόλυμα. Μετά γύρισε στην Κωνσταντινούπολη. Διορίστηκε διάκονος στον ναό του Αγίου Γεωργίου. Με την φροντίδα του κτίστηκε πενταόροφο σχολείο. Συχνά έκανε αγρυπνίες στον Άγιο Γεώργιο και στον Άγιο Σπυρίδωνα στις οποίες συμμετείχαν πολλοί πιστοί. Ως διάκονος υπηρέτησε για εννέα χρόνια στο Πατριαρχείο.

Η Μικρασιατική καταστροφή ανάγκασε τον διάκονο Βασίλειο να αφήσει την Κωνσταντινούπολη με πόνο ψυχής, να έλθει στην Ελλάδα και να εγκατασταθεί στην Αίγινα, αγαπώντας την ησυχία του νησιού, την απλότητα των κατοίκων και την παρουσία ιδιαίτερα του Αγίου Νεκταρίου. Διορίστηκε ως διάκονος του

Μητροπολιτικού Ναού της Αίγινας και μετά από πολλές πιέσεις χειροτονήθηκε ιερέας από τον Μητροπολίτη Καρυστίας Παντελεήμονα, ο οποίος του έδωσε το οφίκιο του Αρχιμανδρίτη και του ανατέθηκε και το έργο του Πνευματικού, που μέχρι τέλους της ζωής του ασκούσε με φόβο Θεού και αγάπη στους συνανθρώπους του. Διορίστηκε εφημέριος του Νοσοκομείου Αίγινας που με δικούς του κόπους και έξοδα έχτισε τον Ναό του Αγίου Διονυσίου. Εκεί εκτός του πνευματικού έργου, ως πρακτικός ιατρός περιποιόταν τους αρρώστους και θεράπευσε τα τραύματα αρκετών.

Ο Όσιος Γέροντας παρέμεινε ως ιερέας στο Νοσοκομείο για έξι μήνες. Σαράντα ημέρες μετά την χειροτονία του, τελώντας το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας είδε φοβερό όραμα, τον Κύριο ως βρέφος πάνω στην Αγία Τράπεζα. Αυτό τον συγκλόνισε τόσο πολύ ώστε αποφάσισε να σταματήσει να ιεουργεί θεωρώντας ανάξιο τον εαυτό του. Έλεγε: «Δεν ηδυνάμην με τα θνητά και αμαρτωλά μου χέρια να ψηλαφώ τον Κύριον της Δόξης». Συνέχισε να ιεουργεί μέχρι να βρεθεί αντικαταστάτης του. Σε νέους ιερείς έλεγε: «Αν δεν βλέπεις τον Άγγελό σου δίπλα σου στο Άγιο Θυσιαστήριο, μη λειτουργείς».

Στα τέλη του 1923 ο πατήρ Βασίλειος έλαβε το Μέγα και Αγγελικό σχήμα από τον Άγιο Γέροντα Ιερώνυμο Σιμωνοπετρίτη και μετονομάστηκε σε Ιερώνυμο. Από το 1940 εγκαταστάθηκε πλέον οριστικά στο Ησυχαστήριο που ο ίδιος είχε δημιουργήσει και απερίσπαστος επιδόθηκε σε μεγαλύτερους ασκητικούς αγώνες και μυστικές θεωρίες. Δαπανήθηκε διδάσκοντας, καθοδηγώντας και παρηγορώντας τις κουρασμένες ψυχές που τον επισκέπτονταν.

Ήταν άκακος, ανεξίκακος, πράος και ταπείνωνε τον εαυτό του έναντι όλων, χωρίς ίχνος εγωισμού. Εντελώς αφιλοχρήματος, που ό,τι και να του έδιναν τα μοίραζε στους φτωχούς. Ήταν γεμάτος από τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος (διορατικό, διακριτικό, προορατικό, ιαματικό και χάρισμα κατά των δαιμόνων).

Κέντρο της διδασκαλίας του ήταν η προσευχή και η ταπείνωση, με κατακλείδα παραδείγματα από το αγαπημένο του βιβλίο «Αββάς Ισαάκ». Όταν τον ρωτούσαν, Γέροντα τί βιβλία να διαβάζουμε; Απαντούσε: Αββά Ισαάκ! Είναι καθρέφτης ο Αββάς Ισαάκ. Οπωσδήποτε να διαβάζετε ένα φύλλο την ημέρα. Ο Γέροντας Ιερώνυμος ήταν εραστής της προσευχής και μάλιστα της νοεράς. Επί 4 και 5 ώρες με υψωμένα τα χέρια, ακίνητος, νεκρός σωματικώς ενωνόταν νοερά μετά του Θεού!

Ο Γέροντας δοκιμάστηκε από την αρρώστια. Τον Σεπτέμβριο του 1966 διαγνώστηκε ότι έπασχε από καρκίνο. Νοσηλεύτηκε για λίγο στο νοσοκομείο Αλεξάνδρα. Αφού υπέμεινε αγόγγυστα τους πόνους μετάλαβε των Αχράντων

Μυστηρίων και κοιμήθηκε εν Κυρίω στις 3 Οκτωβρίου του ίδιου χρόνου. Το σεπτό του σκήνωμα τάφηκε στην Αίγινα, στο Ιερό Ησυχαστήριό του.

Πολλοί, όσοι τον είχαν γνωρίσει προσωπικά ή μετά την ανάγνωση των βιβλίων, για τον Γέροντα και συγκλονίστηκαν και τον αγάπησαν, όσες φορές νοιώθουν οδύνη και πόνο και τον επικαλούνται, έχουν ευεργετηθεί και γενικά έχουν γίνει δέκτες της αγιαστικής του στοργής και παρρησίας. Διηγούνται πολλά θαύματα, ιάσεις ασθενών επιτυχίες στα παιδιά τους, είτε σε σπουδές είτε σε αποκαταστάσεις και πού οπωσδήποτε τα αποδίδουν στην μεσιτεία, αγάπη και στοργή του Γέροντα.